

SĒNDAN DIVĀKARAM

K. A. NILAKANTA SASTRI

BARRING the lexical section of *Tolkāppiyam*, the *Divākaram* is the earliest Tamil lexicon to which we have access.* This work is generally taken to have been composed by Divākarar under the patronage of Sēndan (Jayanta), a chieftain of Ambar. Like that of many other works, the date of *Divākaram* is largely a matter for conjecture. The view that it must have been composed before the middle of the eighth century may be accepted tentatively, though, in the present state of the text of the work, one should hesitate to accept as conclusive the arguments with which this conjecture is supported.

Let us examine the colophons to each of the divisions (togudis) of this work. I reproduce them below. Mr. S. Vaiyapuri Pillai, and Pandit M. Raghava Aiyangar, have kindly allowed me the use of their copies of the book in which they have indicated the *variaelectiones* got by them by the collation of several manuscripts of the work.

Col. to section I.

வடநூற் கரசன் தென்றமிழ்க் கவிஞன்
கவியரசு கேறு¹ முபயகவிப் புலவன்

சேறிகுணத் தம்பர் கிழவோன் சேந்தன்
அறிவுகரி யாக²த் தெரிசொற் நிவாகரத்து
முதலாவது தெய்வப்பெயர்த் தொகுதி முற்றும்

Col. to section II.

சேந்தன் பெருமையின் பெயர்³ :—
கற்ற நாவினன் கேட்ட செவியினன்
முற்று முணர்ந்த⁴ மூதறி வாளன்
நாகரிக நாட்டத்தன் ஆ⁵ரியன் அருவந்தை
தேருங் காட்சிச் சேந்தன் திவாகரத்து
இரண்டாவது மக்கப்பெயர்த் தொகுதி முற்றும்.

Col. to section III.

காத லீகையிற் போதியிற் பெருந்தவன்⁶
தெவ்வரு கால வைவே லெழினி
அவ்வை பாடிய வம்பர்⁷ கிழவன்
றேன்றூர்ச் சேந்தன் றெரிசொற்⁸ நிவாகரத்து⁹
மூன்றாவது விலங்கின் பெயர்த் தொகுதி
முற்றும்.

Col. to section IV.

திவாகர வரலாற்றின் பெயர்¹⁰ :—
நாடே பிற¹¹ நாட்டிற் குவமை யாறே
காலம் அறித் துதவுங் காவிரி தானே
ஆடவரீ திலகன் அம்பர்¹² மன்னன்
ந்டிசைத் தலைவன் அருவந்தைச் சேந்தன்¹³
ஆய்ந்த திவாகரத் தரும்பொருள் விளக்கும்¹⁴
நான்காவது மரப்பெயர்த் தொகுதிமுற்றும்.

Col. to section V.

திவாகர வரலாற்றின் பெயர்¹⁵ :—
ஒருவர்¹⁶ க்கொருவ ரா¹⁷தி¹⁸ யுதவியும்
பரிசின்¹⁹ மாக்கள் பற்பல ராயினும்²⁰
தானொரு வன்னே தரணி மானவன்²¹
செந்தமிழ்ச் சேந்தன் தெரிந்த²² திவாகரத்து
ஐந்தாவது இடப்பெயர்த் தொகுதிமுற்றும்.

* *Tamil Lexicon*, Ed.'s Introdn., pp. xxvi-vii.

1. கேற்று.	2. அறிவுக்கறிவாக.	3. The whole phrase occurs in only one ms.
4. முற்ற வுணர்ந்த.	5. நாட்டத்தாரியன்.	6. போதிப்பெருந்தவன்.
9. துள்.	10. Occurs is only one ms.	11. பிறர்.
13. சேந்தனருவந்தை	14. விளங்கும்.	15. Occurs is only one ms.
17. கு.	18. க.	19. யரிசின், பரிசன்.
		20. ராகியும்.
		21. திலகம்.
		22. தெரித்த.
		7. வம்பர்.
		8. தெரித்த சொற்.
		12. ல், ந்.
		16. ந்.

Col. to section VI.

திவாகர வரலாற்றின் பெயர்²³ :—
வருந்த கங்கை வடதிசைப் பெருமையும்
தென்றிசைச் சிறுமையும் நீக்கிய குறுமுனி
குண்டுகைப் பழம்புனர் காவிரிப் பெரும்பதி
அம்பர்க் கதிபதி சேந்தன் திவாகரத்து
ஆருவது பல்பொருட் பெயர்த் தொகுதி
முற்றும்.

Col. to section VII.

முற்றவப் பயனோ கற்றவப் பயனோ
சாபத் திருக்கிய தேவ சாதரில்
தோற்ற முடையனென வம்பர்த் தோன்றிய²⁴
இயற்றைச் சேந்தன் தெரிந்த²⁵ திவாகரத்து
ஏழாவது செயற்கைவ டிவப்பெயர்த் தொகுதி
முற்றும்.

Col. to section VIII.

திவாகரச் சேந்தன் பெருமைப் பெயர்²⁶ :—
மறக்குறும் போட்டி அறத்தின்வழி நின்று
கவிகைத் தண்ணளி புலிபெற வாணியின்
ஐம்புலனோடும் அம்பர்²⁷ க்கோமான்
தின்பெருஞ் சேந்தன் திவாகரத் தெட்டாவது
பண்புபற்றிய பெயர்த் தொகுதிமுற்றும்.

Col. to section IX

சேந்தன் பிரதாபப் பெயர்²⁸ :—
அண்ணல் செம்பாதிக்க காணி யாட்டியை
பெண்ணணங்கை மூவுலகும் பெற்ற
வம்மையை
சேந்தமிழ் மாலை யந்தாதி புனைந்த
நாவல னம்பர் காவலன் சேந்தன்
நாலவற்ற²⁹ திவாகரத் தொன்பாவது
செயல்பற்றிய பெயர்த் தொகுதிமுற்றும்.

Col. to section X.

சேந்தன் கவித்திறத்தின் பெயர்³⁰ :—
அரக்கரைப் பொருத முரட்போர் விலும்
பாரதம் பொருத பேரிசைச் சிலையும்
தாருகற் கடிந்த வீரத் தயிலும்³¹
பாடிய புலவன் பதியம்பர்ச் சேந்தன்
பயிலிவற்ற திவாகரத்துப் பத்தாவது
ஒவிபற்றிய பெயர்த் தொகுதிமுற்றும்.

Col. to section XI.

புலவி நீக்கிய கல்விச் செல்விச்
கமிழ் துசுவை யீந்த வரும்பெற லின்பத்
தொருபெருஞ் செல்வ னாருவந்தைச் சேந்தன்
பகர்வுற்ற திவாகர³²த்துப் பதினொராவது
ஒருசொற் பல்பொருட் பெயர்த் தொகுதி
முற்றும்.

Col. to section XII.

திவாகரஞ் சிறப்பித்த சேந்தன் பெருமைப்
பெயர்.³³ :—
செம்பொற் குடையான்³⁴ அம்பர்ச் சேந்தன்
நன்னரானன் நலமிரு நாட்டத்தன்³⁵
பன்னிய³⁶ சிறப்பிற் பன்னிரண்டாவது
பல்பொருட் கூட்டத்தொரு பெயர்த் தொகுதி³⁷
முற்றும்.

If we had only these colophons before us, it seems to me that there would be little room for any doubt about the names of the author of the lexicon and of the lexicon itself. We would normally conclude that Sēndan, a learned scholar well versed in Tamil and Sanskrit, was the author of the lexicon called Divākaram. Besides being learned in the two languages, Sēndan was the lord of Ambar, which need not mean that he was a chieftain or princeling, but may only indicate that he had received either a good part or the whole of the lands in Ambar as his 'Jagir' from some contemporary monarch. The colophons mention his great distinction in making charitable gifts and in the domain of literature, and little of his capacity to rule or to fight. The phrases மறக்குறும் போட்டி and தின் பெருஞ்சேந்தன் (VIII) are the nearest

23. Only in one ms.

24. அம்பற்றோன்றிய

25. தெரிந்த omitted in some mss.

26. Only in one ms.

27. ந்.

28. Only in one ms.

29. செய்கையுற்ற, செயல்பற்றிய.

30. Only in one ms.

31. வீரபத்திரவேல், வீரியந்தனவேல்.

32. பகர்சொற்றிவாகரத்து.

33. Only in one ms.

34. கொடைக்கை.

35. நானிநாகரிகன்.

36. நாட்டத்துப் பகர்சொற்றிவாகரத்து.

37. தொகுதியொடு பன்னிருதொகுதியும் பண்போடு முற்றின.

approach to his being treated as a warrior, but even here the context raises a real doubt if it is not a metaphor on self-control and war with the senses. The expression செம் பொற் குடையான் (Col. XII) is not secure as we have an alternative செம்பொற் கொடைக்கை which may be the true reading. It is perhaps worthwhile noting in passing that the mention of Eḷini and Avvai (in Col. III) should more properly be referred to Ambar, and not to Sēndan himself, as it seems extremely improbable that Sēndan's work lies so far back as the time of Avvai who celebrated in song both the chieftain Eḷini and the city of Ambar. Likewise Aruvandai in Coll. II and XI, should be considered references to a famous old name celebrated in the annals of Ambar, or a family name—in which case Sēndan should be taken to come of a line of hereditary chieftains of Ambar. Of the literary works of Sēndan, these colophons mention an *andādi* on goddess Pārvati (IX), a work or works or at least verses on the themes of the Rāmāyaṇa, Mahābhārata and Tārakāsuravadha—facts which have not attracted as much notice as they deserve to get. If in addition to this, we note also the expressions : சேந்தன் அறிவுகரியாகத் தெரிசொல் திவாகரம் I, சேந்தன் திவாகரம் II, VI, VIII, சேந்தன் தெரிசொற்றிவாகரம், III, சேந்தன் ஆய்ந்த திவாகரம், IV, சேந்தன் தெரிந்த திவாகரம் V, VII, சேந்தன் இயல்வுற்ற திவாகரம் IX, சேந்தன் பயில்வுற்ற திவாகரம் X, சேந்தன் பகர்வுற்ற திவாகரம் XI, சேந்தன் பன்னிய or பகர்சொல் திவாகரம் XII, there seems to be little room for doubt that Sēndan was himself the author of

Divākaram. Let me note, however, that the expression அறிவுகரியாகத் தெரிசொல் may be held by some to support the traditional view that Divākaram was the work of another writer just patronised by Sēndan; but the expression need not necessarily mean that Sēndan was only a patron in whose presence the work was completed or published; and it may well mean that Sēndan made a lexicon of all words selected by his trained intelligence; and the direct statements in the other colophons that he composed the work (பகர்வுற்ற, பன்னிய and so on) support the view that Sēndan was himself the author. There is the entry before colophon XII attested by only one Ms. which reads திவாகரஞ் சிறப்பித்த சேந்தன் பெருமைப்பெயர் and this states clearly that Sēndan made Divākaram famous i.e., patronized it. But this and similar entries before some other colophons cited above are not attested by all Mss. and, I think, may be ignored in any critical discussion of the authorship of the work. And it is quite probable, on the supposition that the real authorship of the Divākaram was for some reason forgotten in later times, that the entry was put in in this form by some scribe who pinned his faith on the theory current in his time that Sēndan patronised the work.

Divākaram is a fine name for a lexicon. It implies that the work sheds a clear light (sun light) on the meanings of words. And the colophons to the work, which, by their style, may well claim to be the work of the author himself, show clearly that this was the name he gave to his

work. And the phrase Sēndan Divākaram present in some of these colophons seems easier to understand if we accept Sēndan's authorship than on the assumption that another author, Divākaram by name composed the work and praised his patron in the colophons; for this involves the two-fold assumption that the author called the work after himself, and that he decided also to celebrate his patron by prefixing his name to that of the work so called.

What then is the basis for the current view of the authorship of the work? In the pāyiram of the Pingala Nigaṇḍu we read :

செங்கதிர் வரத்தால் திவாகரன் பயந்த
பிங்கல முனிவன் தன்பெயர் நிநீஇ
யுரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலே.

Here we learn that the author of the Nigaṇḍu was a certain sage Pingalar by name, and born of Divākara by the grace of the Sun. It will be noticed that there is no connection whatever between Divākara and a lexicon in this context except through his son Pingala. We get to the next stage in a mythical account of the history of lexicography that prefaces the Cūḍāmaṇi Nigaṇḍu of Maṇḍalapuruṣa. In this the author says that the Jina made the original lexicon from which the gaṇadharas and others made two other lexicons. Then follows the verse:

அங்கது போய பின்றை
யலகிலால் பிறந்த மற்றுஞ்
செங்கதிர் வரத்திற் றோன்றுத்
திவாகரர் சிறப்பின் மிக்க
பிங்கல ருரைநூற் பாவிற்
பேணினர் செய்தார் சேர
இங்கிவை யிரண்டுங் கற்க
வெளிதல வென்று சூழ்ந்து.

In this verse, Maṇḍalapuruṣa states that countless lexicons followed the three primitive works of jain origin, and further, Divākara who was born of a boon of the sun, and the famous Pingalar made two lexicons in verse, and that Maṇḍalapuruṣa considering the difficulty of learning both these works together, (produced his own work). Here we find the direct connection between Divākara and a lexicon for the first time; but notice that it is Divākara, and not his son, that is born by the grace of the sun; and further there is no statement of any direct relation between Divākara and Pingala as father and son.

Now it seems from this that Maṇḍalapuruṣa's account must be deemed earlier than that contained in the Pāyiram of Pingala-Nigaṇḍu. Maṇḍala gives an account of the sources of his work. They were the Divākaram and Pingala Nigaṇḍu. His theory of the authorship of the Divākaram seems to be a guess based on the name of the work, in keeping with the mythical origin of Tamil lexicography he adumbrates in the preceding verse; and the celebrated Pingalar சிறப்பின் மிக்க பிங்கலர் is the first fully human author he is prepared to recognise. And the author of the pāyiram of the Pingala-Nigaṇḍu goes one step further and makes Pingala, the son of Divākara, by the grace of the Sun.

It seems to me from all this that Divākara, the author of the Divākaram, and the relation postulated between him and Pingalar, are both figments of imagination. The real author of the Divākaram was Sēndan.

There is one possible objection to this view. Would Sēndan have written all the flattering references to himself in the colophons? I would answer, it is not improbable; compare the final verse in the hymns of Gñānasambandar for instance. Again, would Sēndan have cited himself as the example, as he does, of கொடை மடம் an expression which means 'giving gifts without limit'?*

திடமொழி யம்பரீச் சேந்தனை யேய்ந்த

கொடைமடம் வரையாது கொடுத்த லாகும்.

This too may be explained as written in a spirit similar to that in which Dr. Johnson in his dictionary defined Grub Street or lexicographer.

I have set forth the considerations that have occurred to me on the question of the authorship of the

Divākaram. I am no specialist in Tamil, and I am well aware that the definitive settlement of this question will take much more research than I am capable of. My aim has been the more limited one of drawing attention to certain *prima facie* considerations that seem to deserve discussion on the question of the authorship of the earliest extant Nigandu in Tamil. There is no greater need than a critical edition of this classic based on a careful collation of all the MSS. available, and I have no doubt that when such an edition is undertaken by a competent scholar, he will be in a position to decide authoritatively most of the questions which have been touched on in the course of this note.

---

* Note on *kodai-madam*: This is a very interesting word. Madam comes from Skt. Matha which Amarasimha defines as *chatradinilayah*, residence of students and others. In Tamil the word has perhaps a closer connection with free feeding, a choultry or *sattrā*. The word *sattrā* in Sanskrit has several meanings. To quote Amarasimha again:

Satram acchddane yajne sudadane vanepica.

Satram means thus: (1) a cloth, (2) a sacrifice, (3) constant giving, and (4) forest. The third of these meanings exactly corresponds to *kodai-madam* of Tamil, and stands also in close relation to free feeding. This meaning gives rise therefore to the expression *annasatram*, a place where there goes on constant free feeding, and *kodai-madam*, i.e., a madam not only for feeding but for free gifts of all kinds. I may note, however, that the current view of this word is to derive it from மடமை ignorance. Vide Puram, 142, commentary.